

Plu 11/20/20 *41-113/15* *46*
28.05.2020
Alfo

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 3 У 031913 19 У
Сарајево, 20.5.2020. године

Суд Босне и Херцеговине, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Јадранке Брењо као предсједника вијећа, Љиљане Лаловићи и Маиде Бикић као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Станке Ђеклић, у управном спору тужиоца "HARYSCO" д.о.о. Сарајево, улица Бихаћка 1, којег заступа адвокат Санин Пешто из Сарајева, улица Маршала Тита број 28, против закључка број: ЈН2-01-07-1-219-6/19 од 13.2.2019. године, тужене: Канцеларије за разматрање жалби, Сарајево, улица Машала Тита 11а, у управној ствари јавне набавке, на нејавној сједници одржаној дана, 20.5.2020. године, донио је следећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, поништава се закључак тужене Канцеларије за разматрање жалби, Сарајево, број: ЈН2-01-07-1-219-6/19 од 13.2.2019. године и предмет враћа туженој на поновно поступање.

Налаже се туженој да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 380,80 КМ, у року од 30 дана од дана пријема ове одлуке, док се са вишком потраживања преко досуђеног износа тужба одбија.

Образложење

Оспореним рјешењем одбачена је, као неуредна, тужиочева жалба од 2.11.2018.године изјављена против рјешења о дјеломичном поништењу жалбе и поништењу поступка јавне набавке број: 04-14-4814/17 од 18.1.2019.године, уговорног органа Министарство саобраћаја Федерације БиХ -Дирекција за путеве Кантона Сарајево, у поступку

набавке извођења радова одржавања путева на подручју Општине Трново (планински услови).

Против ове одлуке тужилац је покренуо управни спор због погрешне примјене закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног прописа. Повреду правила поступка тужилац види у томе да је погрешно примијењена одредба члана 80. у вези с чланом 49-55. Закона о управном поступку БиХ, којом је регулисан начин достављања и примања писмена. Тужени у преамбули побијаног закључка није навео да је жалба примљена путем пуномоћника, иако на посљедној страни закључка наводи да ће се тај закључак доставити тужиоцу лично. Тужбом указује да уговорни орган није Министарство саобраћаја Федерације БиХ и да жалба није поднесена на дан 2.11.2019.године, па је закључак правно неодржив. Осим тога, закључак којим је тужилац позван да уреди своју жалбу је достављен само тужиоцу која је правно неука странка у поступку, па је коначни акт донесен на штету тужиоца. Повреду материјалног права, тужилац налази у одредбама члана 105. 106. и 108. Закона о јавним набавкама БиХ с обзиром да ни једна од наведених одредби не прописује могућност одбацивања жалбе услијед неплаћања накнаде за покретање жалбеног поступка као правну пресумпцију. Тужена је морала удовољити захтјеву за одгоду плаћања накнаде за покретање жалбеног поступка. Због свега предлаже да суд тужбу уважи, поништи побијано рјешење и предмет вратити на поновно одлучивање туженој и обавезе је на накнаду трошкова управног спора у износу од 914,00КМ за састав тужбе, ПДВ-а у износу од 15,38КМ и накнаде судске таксе по одлуци суда.

Тужени је у одговору на тужбу предложио да се тужба одбије као неоснована, остајући код разлога датих у оспореном акту.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ (Службени гласник БиХ, број: 19/02 до 74/10 у даљем тексту ЗУС), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога:

Из података у спису предмета произлази да је, одлучујући о жалби од 23.1.2019.године, изјављеној против рјешења о дјеломичном поништењу жалбе и поништењу/отказивању поступка јавне набавке број: 04-14-4814/17 од 18.1.2019.године, тужена одбацила као неуредну жалбу, јер није садржавала елементе и доказе који се прилажу уз жалбу. Према образложењу побијаног закључка, тужена је посебним закључком број: ЈН2-01-07-1-219-3/19 од 30.1.2019.године позвала тужиоца да у року од три дана од дана пријема закључка допуни жалбу и достави доказе о уплати накнаде за покретање жалбеног поступка у износу од 7.500,00КМ. Тужилац је дана 8.2.2019.године доставио молбу за одгоду плаћања накнаде због финансијске ситуације али цијенећи да

одредбе члана 105-108. Закона о јавним набавкама БиХ не познају одгоду наведеног рока, жалба је одбачена као неуредна. У коначници, приликом провјере у главној књизи трезора, тужена је утврдила да тужилац није уплатио накнаду за покретање жалбеног поступка па је одлука као у диспозитиву донесена примјеном одредби члана 105. и 106. Закона о јавним набавкама БиХ те члана 60. став 2. Закона о управном поступку БиХ.

Приговори тужбе довели су у сумњу законитост оспореног акта.

Одредбама члана 109. Закона о јавним набавкама БиХ («Службени гласник БиХ» број: 39/14, у даљњем тексту: ЗЈН), прописана су овлаштења Канцеларија за разматрање жалби БиХ, за поступање по примљеној жалби. Према одредби члана 106. ЗЈН, уколико достављена жалба не садржи све податке из члана 105. Закона, КРЖ је дужна позвати жалиоца да употпуни жалбу и одредити му рок за поступање који не може бити дужи од три дана од дана пријема захтјева за допуну. Надаље, чланом 108. став 3. Закона, прије разматрања жалбе, Канцеларија је дужна утврдити да ли је жалилац уплатио накнаду, с тим да је терет доказивања на туженом органу. Наведено је прописано и у члану 3-5 Инструкције о контроли уплате накнада коју је донио Савјет министара БиХ, па је тужена дужна извршити контролу уплата и тек затим одлучити о жалби.

У конкретној ствари жалилац, овдје тужилац, уз жалбу није доставио доказ о уплати накнаде на име таксе за жалбу, па му је тужена одредила рок од три дана за уплату накнаде, поступајући на начин прописан чланом 105. ЗЈН. Ни у накнадном року жалилац није уплатио накнаду, па је тужена одбацила жалбу као непотпуну позивом на одредбе члана 109. у вези са чланом 105. ЗЈН.

Тачно је да је у односу на рок за уплату таксе тужена поступила у потпуности на начин прописан Законом о јавним набавкама, те жалиоцу одредила рок од три дана за уплату накнаде. Тачно је и да тужена није овлаштена одгодити плаћање накнаде на рок дужи од три дана, имајући у виду да је овај рок одређен законом, изричитом нормом, која не садржи овлаштење да се рок може помијерати, па ни управни органи, ни суд не могу одредити дужи рок, јер овакву радњу лице које води поступак може предузети само у случају када је на то законом овлаштен. Управо из разлога што је изричитом законском нормом одређен рок који се не може продужавати, околност да није одлучено о молби за продужење рока, остаје без утицаја на правилност одлуке тужене у односу на уредност жалбе.

Мађутим, правилно тужилац указује да је тужена одлучила о погрешном акту, одбацила је жалбу из новембра 2018 године, а не, како је, требало, жалбу од 24.1.2019. године. Овако је одлучено изреком

закључка, па ако се ради о грешци, постоје сви услови из члана 209. Закона о управном поступку за исправку грешке, али исправка није учињена. Код оваквог стања ствари, кад изрека одлучује о једној жалби, а разлози обрзложења се односе на жалбу која је поднесена потпуно другог датума, оспорени акт је нејасан, а разлози о одлучним чињеницама су супротни сами себи и изреци акта, па постоје сви услови да се такав акт поништи и врати на поновно рјешавање.

Основано се тужбом приговара и начину достављања оспореног акта. Странка у поступку може да има пуномоћника, на основу одредбе члана 49. став 1. Закона о управном поступку, а радње које пуномоћник предузима у границама пуномоћја, према ставу 2. истог члана, имају исто правно дејство као да их је предузела странка. Странка и сама може предузимати радње у поступку. Орган који води поступак, а има сазнања о пуномоћнику, дужан је кореспонденцију обављати преко пуномоћника, па и када се ради о обавезном личном достављању. Наиме, обавезно лично достављање представља обавјештавање странке у ситуацијама за које законодавац налази да су изузетно важне, попут почетка тока законског нпр. жалбеног рока, али и тада постоји презумпција да се достављањем пуномоћнику, врши достављање лично странци. Разлика се прави у односу на посредно достављање, када се писмено може доставити лицима који нису странка ни њен пуномоћник, него лица у сродству или нека друга лица које закон одређује својим одредбама из члана 77. ЗУП-а.

И коначно, није основан приговор тужбе да је тужена у уводу побијаног закључка погрешно навела име уговорног органа, с обзиром да је уговорни орган Дирекција за путеве Кантона Сарајево која је управна организација при Министарству саобраћаја Федерације БиХ, те назив уговорног органа јесте Министарство саобраћаја ФБиХ, Дирекција за путеве Кантона Сарајево, како је то и наведено у обавјештењу о поступку набавке број: 201-1-3-22-3-41/17 у одјељку 1, подаци о уговорном органу.

Како је оспорени акт донесен уз повреде правила управног поступка на које је указано овом одлуком, ваљало је оспорени акт поништити примјеном члана 37. став 2. у вези са чланом 34. став 2. Закона о управним споровима БиХ. У поновном поступку ће тужена поступити по упутама ове пресуде, те правилном примјеном материјалног прописа донијети на закону засновану одлуку.

Тужиоцу припада право на накнаду трошкова спора у износу од 380,80 КМ, с обзиром да је успио у управном спору, а на основу одредбе члана 61. Закона о управним споровима БиХ. Трошкови се односе на накнаду за састав тужбе у предметима непроцјењиве вриједности спора, према Тарифи о накнадама и наградама адвоката у ФБиХ, члана 19. у вези са чланом 12, и износе 80 бодова, односно 240,00 КМ, увећано за

трошкове ПДВ у износу од 40,80 КМ, као и трошкове уплаћене судске таксе на тужбу у износу од 100,00 КМ, што укупно износи 380,80 КМ. У преосталом дијелу, са вишком потраживања накнаде трошкова спора, тужба је одбијена, јер није постављена у складу са Тарифом.

ЗАПИСНИЧАР

Станка Ђеклић

